

"Bestilt Arbejde"

af Jakob Kristensen i Social Kritik nr. 77 årgang 2002.

Dette er en indsigelse mod artiklen "Bestilt Arbejde", ikke på grund af de usandheder og bevidste fejlfortolkninger der optræder artiklen igennem, men fordi jeg som medforfatter (sammen med J. Kristensen) til rapporten *Projekt København*, fremstår i et uhæderligt skær.

I artiklen bliver det insinueret, og påstået, at vi som forfattere, har opført os uetisk overfor informanternes udtalelser gennem bevidst fejlfortolkning af deres udsagn. Denne anklage vil jeg betegne som det pure opspind. Det vil være for vidtgående at gå ind i en detaljeret afvisning af artiklen, punkt for punkt, men jeg finder det påkrævet at fremhæve de væsentligste fejlagtigheder og usandheder.

Først og fremmest kan jeg på ingen måde genkende den virkelighed der bliver fremstillet i artiklen. Fejlagtighederne starter allerede på side 23 "Den afrapportering der blev udarbejdet på baggrund af interviewundersøgelsen er den ene del af et pilotprojekt hvis hovedformål er at få flere synshandicappede på arbejdsmarkedet. Projektet hedder Projekt København." Projektet havde *ikke* som formål få flere synshandicappede på arbejdsmarkedet, men fokuserede på at afdække de behov synshandicappede udtrykker i forbindelse med jobsøgning og opkvalificering og styrkelse af eksisterende kompetencer. Artiklen konstruerer altså et udgangspunkt for Projekt København der ikke bunder i praksis, hvilket naturligvis har betydning for den generelle virkelighedsforvrængning artiklen igennem.

Den næste markante fejlgengivelse i artiklen finder sted på s. 24. Her beskrives hvordan vi havde produceret første udkast til Projekt København hvilket, ifølge artiklen, skulle have affødt responsen "Det her kan vi ikke lægge nede på kommunen som begrundelse for at søge flere penge". Den besked der blev givet til os var, at vores første udkast ikke belyste undersøgelsesområdet tilstrækkeligt klart, dvs. at problemformuleringen for Projekt København ikke blev afdækket. Responsen gik desuden på at det var væsentligt at fremdrage de behov og mangler som informanterne gav udtryk for i vores udkast, og ikke tilsløre dem i afrundede akademismer.

Artiklen beskriver på side 27 og 28 at hele udformningen af rapporten ikke tog udgangspunkt i hvad der var formålstjenligt, men hvad der havde en æstetisk kvalitet. Dette er, igen, en konstrueret gengivelse af arbejdsprocessen der ikke har bund i virkeligheden.

Videre hedder det på side 28: "Projekt København tager ikke hensyn til om der er interesse for projektet hos de synshandicappede. IBS-Erhverv er således kun åben for at lytte til de behov som synshandicappede *skal* have for at Projekt København kan blive en succes". Jeg er forundret, og skræmt, over artiklens evne til at konstruere en så tilpas forskruet gengivelse af præmisserne for Projekt København. Som medforfatter til rapporten, og tidligere kollega til artiklens forfatter, er det mig en gåde at artiklen fremfører ovennævnte postulat. Jeg vil derfor understrege at afviklingen af Projekt København, både interviewfasen og analysefasen, udelukkende har fokuseret på de

behov og (evt.) mangler informanterne har italesat. Behandlingen og kategoriseringen af informationerne er foretaget under hensyntagen til informanternes egen selvforståelse, ligesom det har været væsentligt for projektet at gøre konklusionerne genkendelige for deltagerne. På denne vis er det informanternes udsagn der danner baggrund for konklusionerne.

Helt grelt bliver det på side 33 og 34 hvor artiklen insinuerer at Projekt København fremhæver nogle behov hos informanterne som de ikke giver udtryk for. Artiklen forsøger at underbygge sin argumentation gennem gengivelse af udsagn fra informanter, udsagn der ikke optræder i Projekt København. Årsagen til denne selektion var at vi ikke fandt udsagnene kendetegnende for informant gruppen, dvs. at udsagnene havde en enkeltstående karakter der ikke repræsenterede en gruppering blandt informanterne. Derfor er det ikke i overensstemmelse med sandheden når de i artiklen fremførte informant-udtalelser bliver fremlagt som karakteristiske for informanterne i Projekt København.

På side 35 fortsætter den fejlagtige beskrivelse af baggrunden for handlingsforslagene. Her postuleres det at forslagene udelukkende er fremstillet ud fra arbejdsmarkedets behov og ikke de synshandicappedes. Denne fremstilling er ikke korrekt, da forslagene netop tager udgangspunkt i de behov og mangler som informanterne giver udtryk for.

En af de mere groteske fejlgengivelser finder sted på s. 39, hvor artiklen postulerer at informanterne ikke ønsker en joblinje, men blot ønsker at få computere og andre hjælpemidler

midler bevilget hurtigere. I Projekt København efterspurgte informanterne netop, udover den hurtigere bevilling af hjælpemidler, en rådgivning og en støtte der i højere grad fokuserede på dem som individer med egne behov og ønsker. Informanterne efterspurgte netop en rådgivning og vejledning der ikke er baseret på en præfabrikeret forståelse af hvad man kan og vil som synshandicappet, men derimod tager udgangspunkt i de italesatte behov som den enkelte synshandicappede giver udtryk for. Dette er baggrunden for anbefalingen af joblinjen.

At artiklen dernæst kobler et begreb som 'adfærdsregulering' på IBS-Erhvervs virke, og dermed Projekt København, finder jeg personligt usmageligt og direkte i modstrid med den praksis jeg har oplevet under afviklingen af Projekt København.

Generelt kan jeg ikke genkende beskrivelsen af IBS-Erhverv, tværtimod. I arbejdsprocessen har det stået tydeligt frem at Projekt København fandt sted på en revalideringsinstitution. Det har været nogle gennemgående præmisser for vores arbejde, min kollega og jeg, at vi har interviewet nogle mennesker der har været (eller er) i væsentlige personlige kriser. Det var et centralt tema igennem hele projektfasen, og derfor var en bevidsthed om informanternes individuelle livsvilkår af central betydning i forhold til at lave en valid og repræsentativ analyse.

Jeg skal ikke gøre mig klog på artiklens motivation for at fremstille Projekt København i et virkelighedsfjernt perspektiv. Jeg kan blot konstatere at praksis har været anderledes end den virkelighed som artiklen konstruerer.